

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **R. V.**
právně zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
se sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2018, č. j. OAM-295/ZA-
ZA11-K01-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Toto rozhodnutí žalobce napadl včas podanou žalobou, v níž uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím správního orgánu, neboť žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 16 odst. 2 zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy OSN o právech dítěte.

2. Žalobce svou argumentaci dále rozvedl v doplnění žaloby ze dne 17. 7. 2018. Má za to, že žalovaný pochybil, když jeho žádost zamítl jako zjevně neodůvodněnou, neboť Srbskou republiku nelze považovat za bezpečnou zemi. Toto dovozoval zejména z toho, že za ním v Srbsku přišla skupina až dvanácti lidí s baseballovými pálkami, žalobce před nimi musel utéct. Vyhrožovali mu i po telefonu. Na policii se neobrátil, neboť místní systém funguje jako mafie. Podle informací přátel ví, že ti samí lidé stále usilují o jeho život a v případě návratu by tak byl v nebezpečí. Doplnil, že na území ČR žije již 7 let, v součastnosti i s nezletilou dcerou. Správní orgán tak nevzal v potaz zájem dítěte, které by muselo následovat otce do země původu.
3. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout a trval na správnosti vydaného rozhodnutí. Po zhodnocení veškerých souvislostí a zhodnocení podkladů ve vzájemné souvislosti bylo jednoznačně zjištěno, že Srbská republika se považuje za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V případě žadatele nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by takový závěr vyvracely. K námitce nejlepšího zájmu dítěte žalovaný uvedl, že během pohovoru žalobce uvedl, že jeho dcera žije s matkou v Srbsku. Tato námitka se proto jeví jako lichá.

III. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný i žalobce s tímto postupem souhlasili.
6. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
7. Žalobce podal dne 4. 4. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod žádosti žalobce uvedl, že ho v Srbsku chtějí nějací lidé zabít, zřejmě fanoušci – chuligáni, protože byl sportovec. Možná je to spojeno s jeho bývalou manželkou. Jiný důvod nemá.
8. V rámci pohovoru provedeného dne 9. 4. 2018 popsal, jak k němu v roce 2012 přišli muži se šipkami a s palicemi a divně se na něj dívali. Vzal si své věci a odešel. Od kamaráda slyšel, že jeden z těch mužů je zamilovaný do jeho bývalé manželky, se kterou se rozvedl až v roce 2015. Po této události spal u kamaráda a slyšel, že jej chtějí zabít. Pronásledovali ho a ptali se ho, kde spává. O pomoc se nikam neobrátil, protože by se dostal do ještě větších problémů. Žádný jiný problém v Srbsku neměl. Dále sdělil, že jeho dcera žije s maminkou v Srbsku. Do Srbska by se nevrátil, šel by do jiné země. Přestěhování do jiné části země připustil, jen pokud by se změnila vláda.
9. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické

- a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Srbsku, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědí vycházel z Informace OAMP ze dne 2. 1. 2018 o Bezpečnostní a politické situaci v Srbsku, Zprávy MV ČR – Hodnocení Srbska jako bezpečné země původu z dubna 2018. Žalobci byla dána možnost se dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil, žádné doplnění podkladů či dokazování nežádal, nevznsl proti nim žádné námitky.
10. Z opisu z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 24. 4. 2018 založeného ve správním spisu vyplývá, že žalobce má tři záznamy, z toho mu byl dvakrát udělen trest vyhoštění na dobu 5 let, potřeť podmiňené odnětí svobody na dobu 3 let, se zkušební dobou do 27. 3. 2023.
 11. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
 12. Z ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že jako zjevně nedůvodná se zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
 13. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům, a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
 14. Lze-li dle § 16 odst. 3 zákona o azylu zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
 15. Bezpečnost dané země se neposuzuje ad hoc, nýbrž dle ustáleného seznamu, který poskytuje prováděcí vyhláška. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu, považuje Česká republika Srbskou republiku za bezpečnou zemi původu.
 16. Soud se v přezkoumávané věci zejména zabýval posouzením důvodnosti námitky žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného a tedy nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu.
 17. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Občany pocházející z

bezpečných zemí původu nelze pak bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu — specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.

18. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Srbsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 22., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Srbska, jako země původu. I přesto je však součástí správního spisu Informace OAMP ze dne 2. 1. 2018 o Bezpečnostní a politické situaci v Srbsku, Zpráva MV ČR – Hodnocení Srbska jako bezpečné země původu z dubna 2018. Z podkladů lze současně spolu s prováděcí vyhláškou ověřit, že Srbsko je možné považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, který za „bezpečnou zemi původu“ považovat nelze.
19. Krajský soud dále konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Povinností žalobce bylo azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země - srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
20. V dané věci žalobce tvrdil, že byl ze Srbska nucen odejít z důvodu obav z neznámých chuligánů, kteří mu měli v roce 2012 vyhrožovat. Krajský soud poznamenává, že jak správně vyhodnotil žalovaný, uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), mohlo by se maximálně jednat o důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany. Jestliže žalobce obavou z neznámých osob rozporoval presumpci Srbska jako bezpečné země původu [viz doplnění žaloby], byl ve

smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen svá tvrzení prokázat, což však neučinil a žalovanému tak nezbylo vyhodnotit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.

21. K dalším námitkám žalobce soud odkazuje na shora citovaný § 16 odst. 3 zákona, dle něhož je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, hrozí mu vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. doplňkové ochrany podle § 14b. Žalovaný tudíž nebyl na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat. Nad to lze přisvědčit žalovanému, že pokud jde o dceru žalobce, tato má žít s matkou v Srbsku, jak sdělil sám žalobce při pohovoru. Námitky žalobce o opomenutí nejlepšího zájmu dítěte proto soud odmítl jako neopodstatněné, neboť zdejší pobyt nezletilé není ani nijak doložen.
22. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. S učiněnými závěry žalovaného se tak soud plně ztotožnil. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vyšlo najevo, či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení.
23. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rozhodnutí rovněž řádně odůvodnil (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). O náhradě nákladů právního zastoupení žalobce je soudem rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. ledna 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně